

Nová chuť

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, přátelé a hosté, vítám Vás na těchto bohoslužbách, slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit: (Žalm 92, 2-6)

2 *Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy,*
 3 *hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost*
 4 *při nástroji o deseti strunách, s harfou, při hře na citeru.*
 5 *Hospodine, svými skutky působíš mi radost, plesám nad činy tvých rukou:*
 6 *Tvoje činy, Hospodine, jsou tak velkolepé, tvoje záměry jsou přehluboké!*

Píseň: EZ 637 – Už svítá jasný bílý den

Modlitba

I. Čtení (Fp 2, 1–13)

1 *Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování:*
 2 *dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení,*
 3 *v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe;*
 4 *každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.*
 5 *Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši:*
 6 *Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl,*
 7 *nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka*
 8 *se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*
 9 *Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno,*
 10 *aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí –*
 11 *a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*
 12 *A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení.*
 13 *Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí.*

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: EZ 115 – Bůh je náš Pán a Král

Kázání (Mt 11, 25–30)

25 V ten čas řekl Ježíš: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými, a zjevil jsi je maličkým.

26 Ano, Otče: tak se ti zalíbilo.

27 Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.

28 Pojdte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.

29 Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.

30 Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“

Milí přátelé,

Jeden starý příběh vypráví o Petrovi u nebeské brány: „Svět skončil, ovce byly odděleny od kozlů, všichni věrní jsou uvnitř, Petr se chystá zavřít bránu a najednou vidí, že je Ježíš venku. „Mistře, Mistře“, říká, „co tam venku ještě děláš?“ Ježíš na to: „Čekám na Jidáše.“

A tak i v dnešním evangeliu Ježíš odpovídá na situaci, kterou nám Matouš vykreslil v celé kapitole. Doslova nás Kristus nejenom hledá, ale i čeká na nás a zve nás „*pojdte ke mně*“. Začátek tohoto hymnu vyslovuje paradox poznání: ti, kdo jsou moudří, chápaví a pronikaví – ti do toho kupodivu neproniknou. **Oslovitelní jsou naopak ti, od nichž bychom to nečekali.** Něco jako, že Boží království je přístupné pouze dětem. Jenže do Božího království se vstupuje bez vlastních zásluh, a ne podle důležitosti.

Zde je tato myšlenka vyslovena v souvislosti s ohlasy Ježíšova působení. Nechápu ti, od kterých by se pochopení čekalo, a chápu ti, od kterých by se nečekalo.

Kde je teda problém moudrých? Problém moudrých je pouze v tom, že mají tendenci se zavírat do své moudrosti. Že nejsou dost **otevření Boží moudrosti, protože mají tu svou, vlastní.** Nejsou dost otevření, protože jim všechno musí zapadat do jejich uzavřených systémů, které si vytvořili. Zatímco skutečná moudrost by byla spíše **otevřená a připravená**, že věci přicházejí jinak, než jsme čekali.

Jaká je teda výhoda dítěte před moudrým starcem – pokud jde o poznání, tak takové dítě mnoho výhod nemá, ale jeho možná jediná, zato veliká výhoda je, že je **učennlivé a tvárné.** Dokáže přijmout, že věci jsou jinak, než si myslelo; zatímco moudrý muž (nebo žena) na vrcholu svých intelektuálních schopností už přece ví, jak věci jsou, a neumí strávit (neumí si ani všimnout), že by případně mohly být jinak.

Někteří lidé začínají i Bohu říkat, jak má jednat. Zatímco člověk, který zůstane dítětem, si všimne, že Bůh si jedná tak, jak chce on. A dokáže přijmout dokonce i to, že toto Boží jednání je nejspíše **moudřejší** než takové, které bychom mu nejraději předepsali.

„*Všechno je mi dáno*“ zde neznamena předání pravomoci, nýbrž předání poznání: o tom, jak to v Božím království chodí. Ježíš zde říká: to, co zvěstuji, mám od Otce. Lidské moudrosti a lidským představám to odpovídat nemusí. Jak tehdejší Izraelci, tak dnešní křesťané mívají někdy vyhraněné a zřetelné představy, kdo má přijít **do nebe a kdo do pekla** a jak to tam nebo onde má vypadat.

Boží představy o těchto věcech jsou důležitější než ty naše. Syn zná Otce, ví, o čem mluví, zvěstuje jeho vůli **autenticky.** Otec zná Syna a zná se k němu i v situaci, kdy křesťané se k Ježíši nehlásí, protože není podle jejich představ.

Podle těch Božích je. „*Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout*“ Toto pokračování naznačuje obsah **Ježíšovy moudrosti:** Boží království nestojí na výkonech: není výsledkem toho, jak ctnostně nebo zbožně žijeme (tak si je představovali farizeové a po nich i spousta křesťanů). Podle této Ježíšovy výpovědi je Boží království daleko spíše **útočištěm** pro ty, kdo už nemohou dál.

„*Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.*“ Je to poněkud paradoxní pokračování výpovědi, že Boží království je útočiště těm, kdo nemohou dál. Člověk místo svého vlastního jha, místo toho, co vleče, vezme na sebe Ježíšovo. Odpočinutí a útočiště spočívá v tom, že **vezmeme Ježíšovo jho.** Současně to však znamená, že on bere na sebe to naše: že to **„táhneme spolu“.**

Tento paradox, že ten, kdo u Ježíše hledá útočiště – je najde, ale zároveň s tím přijde k jiným a novým obtížím, je v podstatě paradoxem **následování.**

„Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ Místo toho, co člověk vlekl tak, že už nemohl dál, a s čím si dělal starosti, Ježíš nabízí alternativu, která je **útočištěm**. Je však třeba rovnou dodat, že touto alternativou není bezstarostný život. Ježíšovo jho se ovšem nese snadněji, protože má **smysl**; a třeba i proto, že je člověk nenese sám.

1. První význam je tedy: i s Ježíšem budete mít starosti a budete mít v životě problémy, ale ponese je lehčeji.
2. Druhý význam je, jeho jho je prospěšné.
3. Do třetice, aspoň náznakem zazní další význam, Ježíš a jeho jho, to břemeno, které máme vláčet, je Kristu. Tedy přísně vzato, je to vlastně on sám. Křesťan má nést Krista, nést jeho jho; to je náklad, který dává smysl.

Je to paradoxní, protože my často nechceme přicházet ke Kristu – právě proto, že jsme **unavení**. Máme totiž za to, že Kristovo slovo je především dalším úkolem. Je pak pro nás lepší se vyhnout evangelium, otevřít spíš počítač, mobil, noviny či nějakou odpočinkovou knihu ...Bohužel za tímto postojem se někdy ukrývá představa, že evangelium je dalším břemenem (a těch už máme přece jen dost!), ne oázou v palčivém horku všedního dne, či krbem v lezavě mrazivém všedním životě.

Abychom objevili „novou chuť“ na **živou vodu evangelia**, je potřeba, aby tam Kristus vstoupil a zbořil naše falešné představy o učení evangelia: je to učení přinášející oddechnutí, osvěžení. Dalo by se říci, že jeho učení je číší chladné vody ve vyprahlé poušti našeho života.

„Pojďte ke mně“. Už tato výzva **přináší úlevu** v naší vyčerpanosti a ustaranosti: můžeme a smíme přicházet se svými břemeny k živé osobě. A jsme navíc ujištěni, že tento živý Kristus nás nebude drtit výčitkami a poučkami (jak jsme nemožní, že jsme zase provedli něco jiného, než jsme měli udělat coby dobří křesťané): on je přece mírný, shovívavý. A to nám dodává důvěry, abychom neotáleli přicházet k němu i tehdy, když něco pokazíme a nezvládneme. Mohu k němu přicházet právě proto, že se k nám sklání ... A se stejnou shovívavostí a trpělivostí (a ne se zvednutou rákoskou!) On nás uvádí svým slovem na správnou cestu, na cestu **spočinutí**.

Bude-li Kristus naším průvodcem, pak jeho slovo bude **ukazatelem cesty**. A pokud jsme objevili, že bez Krista jen živoříme, pak ... bez jeho slova nebudeme schopní žít! Amen

Modlitba

Pane, ať dokážeme jednat podobně jako ty. Ať vidíme břemena druhých. Otevři naše srdce pro všechny, kdo stojí v temnotách. Pane, ať ve chvílích, kdy se nám zdá náš životní kříž příliš těžký, vždycky obracíme nejprve k tobě. Amen

Ticho – 30 sekund

Píseň: EZ 38 – Pán Bůh je síla má

Ohlášky

Přímlovná modlitba

Každý ti v tichosti svěřujeme své osobní modlitby...

Prosíme skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu:

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Píseň: EZ 395 – Nám pomoz, Pane milý

Posláni (Fp 4, 13)

Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.

Požehnání (Nu 6,24–26)

*Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen*

Píseň: S 304 – Spoj nás v jedno Pane